

tohoto posledního odstavce jest rozhodným jedině a toliko nový odhad, znamenalo by odkázání oprávněného na soud za účelem uplatňování těchto nároků skutečně jen opakování odhadu před soudem. Takové pouhé opakování odhadu soudně zřízenými znalci, kteří přece mají pokud možno již při prvním, administrativním odhadu intervenovati, nemůže se však pokládati za jediný účel tohoto zákonného ustanovení. Již slovné znění §u 4., který mluví o uplatňování nároků před soudem, nasvědčuje tomu, že se zde jedná o sporné řízení, ve kterém se domáháno sporných nároků; a jen o takový nárok může se zde jednat, neboť nebyl-li by popřen, odpadlo by soudní uplatňování. Při tom mohou hráti úlohu též právní otázky ohledně základů vyměření náhrady a ne pouze výše odhadu. Také z ustanovení §u 6. cis. nař. ze dne 7. srpna 1915 č. 228 ř. z., jež bylo použito k objasnění dřívějšího nařízení, nelze vyvozovati žádné opory pro náhled prvního soudu. Řízení za účelem zjištění náhrady dle tohoto nového nařízení jest zcela jiné nežli dle nařízení dřívějšího. Dle novějšího nařízení dlužno náhradu — není-li dohody — určití vůbec soudem. To se děje nespornou cestou za příbrání účastníků a po výslechu znalců. Zde tedy nedochází vůbec k mimosoudnímu, administrativnímu určení, jak stanoveno v §. 4., předposl. odst., cis. nař. z 1914. Právě z této různosti v úpravě postupu při určení náhrady plyne však, že ustanovení nového nařízení nelze použítí ani k výkladu ustanovení dřívějšího nařízení. Dlužno tudíž spíše souhlasiti s názorem stěžovatele, že častěji zmíněný § 4., posl. odst., který oprávněného za účelem uplatňování jeho nároků proti výši náhrady určené již v administrativním řízení odkazuje na soud, musí se vykládati v ten smysl, že domáhání se těchto nároků se má státi ve sporném řízení. Je-li tedy námitka nepřípustnosti řádného pořadu práva neopodstatněná a není-li z důvodu této námítky vyloučena příslušnost dožádaného zemského soudu, za to však příslušnost okresního soudu, na který byla věc odkázána k nespornému řízení, bylo dovolací stížnosti vyhověti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. října 1916, č. j.  $\frac{R VIII 69/16}{1}$ .)

—i—

*Zcela všeobecný slib učiněný obžalovanému neodpovídá narovnání povahy vytčené v § 188. lit. b) tr. z.*

Zmateční stížnost obžalovaného J. V. proti rozsudku, jímž uznán byl vinným zločinem krádeže dle §§. 171., 176. II. c. tr. z., zamítnuta c. k. nejvyšším dvorem soudním a zrušovací dle §u 4. č. 2. zákona ze dne 31. prosince 1877 ř. z. č. 3. z r. 1878, v zasedání neveřejném z následujících

### d ů v o d ů :

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje toliko důvod zmatku č. 5. §u 281. tr. ř., poněvadž jest prý rozsudek nejasný a neúplný ohledně části svých důvodů, kde se uvádí na přetřes otázka bez-trestnosti pro účinnou lítost. Zmateční stížnost vychází při tom z údajů obžalovaného, učiněných při hlavním líčení, že když jeho delikt byi odhalen, byl zavolán do kanceláře továrny a že mu tam bylo řečeno, když se přizná a škoda bude nahražena, že se mu vše odpustí.

Řečené vady prý pozůstávají v tom, že bylo opominuto klade-ním patřičných otázek svědku R. přesně zjistiti, pokud toto tvrzení obžalovaného se zakládá na pravdě, a kdy obžalovaný byl zavolán do kanceláře, zda před tím než bylo vyrozuměno četnictvo, anebo teprve po té. Leč těmito vývody uplatňuje se jenom vadnost řízení, nikoli však vadnost rozsudku, jež jedině by mohla vylíčiti uvedený formální důvod zmatku. Bylo by bývalo věci obhájce, patřičnými otázkami nebo návrhy při hlavním líčení působiti, aby řízení bylo doplněno ve směrech, jež se mu zdají důležitými. Kdyby soudní dvůr mu v tomto směru byl činil obtíže zamítnutím návrhů, mohl případně uplatňovati důvod zmatku č. 4. §. 281. tr. ř. pro obmezování práv obhajoby. Že by však nebylo přihlíženo k nějakému návrhu obhajoby v naznačeném směru, nelze vyčísti z protokolu o hlavním přelíčení a netvrdí ani zmateční stížnost. V důvodech rozsudku však se zjišťuje výslovně, že otec obžalovaného nahradil škodu teprve odpoledne toho dne, kdy četnictvo dopoledne zvědělo o zavinění obžalovaného. Předem uvedeným tvrzením obžalovaného ohledně slibu mu v kanceláři továrny daného ostatně nebylo třeba se zabývati, obzvláště v důvodech rozsudku již z toho důvodu, poněvadž zcela všeobecný slib učiněný prý dle toho obžalovanému, patrně neodpovídá narovnáni povahy vyčtené v §u 188. lit. b. tr. z. Bylo tedy zmateční stížnost jako zřejmě neopodstatněnou zamítnouti ihned při poradě neveřejné dle uvedeného ustanovení novely k trestnímu řádu z roku 1877/78.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího dvoru soudního a zrušovacího z dne 26. září 1916, <sup>Kr III 177/16</sup><sub>1</sub>.)

Dr. Adolf Procházka.

*Výrok v dopise zavřeném a jedné osobě určeném nestal se „veřejně neb před více lidmi“ proto, že dopis na poště musí projíti censurou.*

Jak ke skutkové podstatě §u 303. tr. z., tak i ke skutkové podstatě dle §u 305. tr. z. jest potřebí veřejnosti, resp. aby příslušný výrok se stal před více lidmi. Byť i soud zjišťoval, že obžalované bylo